בו:

הא לא דמיא אלא להא מאשכן עליה עוף

כשירה עלה עליה זכר פסולה מ"ם אמר רב

פפא אי כתיב יעבד וקריגן עבד עד דעביד

בה איהו אי כתיב עובד וקריגן עובד אפילו

ממילא נמי השתא דכתיב עבד וקרינן עובד

עובד דומיא דעבד מה עבד דניחא ליה אף

עובד דניחא ליה ת"ש ביאבידה לא ישמחנה

לא על גבי מטה ולא על גבי מגוד לצורכו אבל שוטחה לצורכה על גבי מטה ועל גבי

מגוד נזדמנו לו אורחין לא ישמחנה לא על

גבי מטה ולא על גבי מגוד בין לצורכה בין

ל. [ע"ש], ג) שבת כט: מו: כלאים פ"ט משנה ה,

ד) לקמן עה., ה) ע"ו מט.

מוי מתורה יד מרלה מ"ד

במשנה, ז) ובמדבר יטן,

מ) ונ"ל דהםו. ע) ופרה

א, ו) ל"ל בתחלה וכ"א

בז א מיי׳ פ״א מהל׳

פרה הלכה ז: מח ב מיי פי"ג מהלי אנידה הלי יא סמג עשין עד טוש"ע חו"מ סי

רסו סעיף יח: ג מיי' פ"י מהלי כלאים הל' טו סמג ממ ג מיי

שא סעיף ו: ב חיי חוויי חווייו חהלכום כב טוש"ע י"ד סי' המב

טוש"ע שם סעיף ו: גב ו ז מיי׳ שם הל' כב ופ"ז מהלכות ע"ז הל' יג טוש"ע שם ס"ד:

לעזי רש"י קבילי"א [קיביל"א]. יתד,

מוסף רש"י עלה עליה זכר פסולה. שנאמר אשר לא עלה עליה עול, וחניא עול אין לי אלא עול, במס' סוטה (מו.) והאי הכניסה לרבקה ודשה דלא ניחא ליה בה דמיא לשכן עליה עוף (ב"מ ל.). דקלי לה. בשטיחה זו הוא שורפה, ומה היא שריפתה. שורפה, ומה היח שריפתה, אי משום עינא. שחשלוט נה עין רע של חורחין, לא משום גנבי. פן יגנצוה האורחים (שם). מוכרין כדרכן. כסות בורוין בוובן. כטות של כלאים לוגשו גשוק כדי להראותו למוכרו, דלא אסרה תורה אלא לגישה שהיא להתחמם כדרך כל הלובשים, והעלאה דומיא דלבישה נמי דמיתהני ביה ושבת כט:). ובלבד שלא (שם מו:) ור' שמעון הוא דאזיל בתר כוונה והצנועין. שמרחיקין עלמן מכל לזות שפתים (שם). והא הכא דאפשר. לכל אדם למעבד שלא על ידי איסור, ואפילו הכי שרי (שם). שאור של חולין. ושאור אחר של מרומה (ע"ז מט.). כדי להחמיץ. עיסה זו (שם). אחר אחרון אני בא. מומו שנפל מחרון, מס של חולין נפל אחרון ביטל את הראשון ומותר לזרים ואם של תרומה נפל אחרון

מוסף תוספות

לסור לורים (שם) שהוא גורם את החימוץ ואם נפל האיסור בסוף אסורה

י. א. דמיירי שיש פרות הרבה ואינו צריך לדישת פרה זו. מוס' הלח"ש. ב. דפרה בת שתים ואכתי ילדה היא. שס. ג. משום שבח הנאה דעצים בתוך הפת וחשיב נהנה מן העצים. תוס' ע"ו סו: ד. שאין כאן אלא הפסד

הא לא רמיא אלא להא שבן עליה עוף. מיימי לה משום דרב הא לא דמיא. מירולא הוא: שכן עליה עוף. בפרה אדומה פפח אמר מילמיה עלה לפי שהיא משנה:

עלה עליה ובר פסולה. וא"ת אמאי פסולה הא ודאי לא ניחא עליה אפילו עלייה בעלמא ואי משום דכתיב עול הא מרבינו ביה ליה להפסיד פרה שדמיה יקרים בשביל דבר מועט וי"ל שאר עבודות במסכת סוטה (דף מו.) אפ"ה בהא עלייה כשרה דאם נאמר כשירה הוה ניחא ליה

ולכך אין להכשירה וא״ת הכניסה לרבקה ודשה אמאי כשירה מ"ש מעלה עליה זכר דפסולה וי"ל דהתם לא ניחא ליה בדישתה שאין מרויח כלום בדישתה דבלאו הכי נידושה התבואה א וה״ר יהודה פירש דסתם פרה בחורה היאב ומסתמא אין אדם רוצה להטריחה וא"ת והא דתנןש פרה מעוברת ר' אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין והכא אמר עלה עליה זכר פסולה וי"ל דהכא כחכמים דפוסליו דה"נ ר' יהודה פליג ואמר דוקא העלה עליה זכר אבל עלה מעלמו כשירה אי נמי הא דאמר הכא פסולה היינו כשרואה בשעת עלייה וניחא ליה כדאמר גבי הכשר (בפ״ק דחולין) י (דף יג.) עודהו הטל עליהן ושמח הרי זה בכי יותן נגבו אינן בכי יותן דבעינן יותן דומיא דיתן אף על פי שאם היה יודע בעוד העל עליהן היה שמח והא דאמרינן בפרק עגלה ערופה (סוטה מו.) עול פוסל בין בשעת עבודה ובין שלא בשעת עבודה שאר דברים אינן פוסלין אלא בשעת עבודה מה שהזכר משמש בה חשוב עבודה: בגוד. פירש ר״ת כמו נגוד ליה גלימא לי (עירובין ד' לד.): חדש יותץ. קסבר יש שבח עלים בתנור וזה וזה גורם אסור ויש שבח עלים בפת היינו העלים שהן גורמים אפיית הפת כשאבוקה

עלים בפת וה"ג יש שבח כנגדו ורבנן סברי אין שבח עלים בפת אף על פי שהאבוקה כנגדו דשלהבת אינה באה מן העלים אלא מחמת משהו הנשרף וא"כ היא כמו גחלת דאין האיסור בעין וכן פירש"י הקשה ה"ר אהרן 0 לרבי הא דאמר (תרומות פ"ב מ"ג) המבשל בשבת בשוגג יאכל ואפילו בשבת ואמאי גימא יש

שבח מוקלה בפת דגחלים מוקלין הן ואומר ר"י דלא שייך אלא באיסורי הנאה דווקא גוכן פי' הקונטרס בפרק בתרא דע"ו (דף סו: ושם) גבי תנור שהסיקו בכמון של תרומה:

בישלה על גבי גחלים. בישלה דווקה בדיעבד אף על גב דכל הנשרפין אפרן מותרש אפילו לכתחלה יש לחלק בין אפרן לגחלים:

ברן חדש בין ישן יוצן. דוה וזה גורם מותר אף על גב דוה וזה גורם דוקא בדיעבד מותר כדמוכח בסוף פרק כל הללמים (ע"ו מח:) דאמר רבי יוסי אין נוטעין אגוז של ערלה ומודה ר' יוסי שאם נטע שהוא מותר וחשיב ליה זה וזה גורם דהכא הוי כדיעבד דאם נאמר חדש יותן יפסיד התנור:

ברן חדש ובין ישן יוצן. ואף על גב דוה ווה גורם מותר מ"מ ישן כיון דסגי ליה בלינון ולא מפסיד מידי אלא איסור הנאה לחודה ד לכך נריך נינון:

חדש נהי דיש שבח עצים בו מיהו הוא עצמו אין נאכל אלא להיסק אחר עומד ויאפו בו ונמצאת פת הנאפת בו נגמרת ע"י איסור והיתר עצי

לצורכו שאני התם דקלי לה אי משום עינא בישא אי משום גנבי ת"ש ימוכרי כסות מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים והצנועיז מפשילין לאחוריהם במקל והא הכא דאפשר למעבד כצנועין וכי לא מכוין שרי תיובתא למאן דמתני לישנא קמא דרבא תיובתא: ולא יםיק בו וכו': יית"ר תנור שהסיקו בקליפי ערלה או בקשין של כלאי הכרם חדש יותץ ישן יוצן אפה בו את הפת רבי אומר יהפת וחכמים אומרים הפת מותרת הבישלה על גבי גחלים דברי הכל מותר והא סיבישלה תניא יבין חדש ובין ישן יוצן לא קשיא הא רבי והא רבנן אימור דשמעת ליה לרבי ימשום דיש שבח עצים כפת זה וזה גורם מי שמעת ליה אלא לא קשיא הא ר' אליעזר הא רבנן הי רבי אליעזר אילימא רבי אליעזר דשאור ידתנן שאור של חולין ושל תרומה שנפלו לתוך עיםה ואין בזה כדי להחמיץ

ואין בזה כדי להחמיץ ונצטרפו וחמצו רבי

אליעזר אומר אחר אחרון אני בא וחכמים

אומרים בין שנפל איסור ילכתחלה ובין

שנפל איסור לבסוף לעולם אינו אוסר

דלא ניחא ליה והוא הדין להכניסה לרבקה ודשה: עלה עליה זכר פסולה. דניחל ליה והוא הדין לתינק ותידום: עובד. משמע ממילא עבד משמע בידים ואף על גב דהאי בעגלה כתיב תרווייהו ילפינן מהדדי בגזרה שוה דעול עול במסכת סוטה (דף מו.): לא ישטחנה. במולא בגד אבודה קאי: מגוד. קבילי"א: לצורכה. כדי שלא יאכלנו עש: נודמנו לו אורחין וכו'. אלמא אף על גב דלצורכה הוא והיינו לא אפשר הואיל ומתכוין להתכבד בשל חבירו באורחין חשיב ליה גזל ואסיר: ומשני לאו משום כוונה הוא אלא משום דבשטיחה זו קלי לה כלומר מאבדה בידים אי משום עינה בישה חי משום דלמה אורחין גנבי נינהו וגנבי לה: מוכרין כדרכן. מעוטפין בכסות כלאים דאין מתכוין להנאת לבישה: והלנועים. פרושים שמתרחקין מן הכיעור ומן הדומה לו: לישנא קמא דרבא. אפשר ולא מתכוין חסור אפילו לרבי שמעון דא"כ הא

קאי שפרח ונח על גבה אע"ג דכתיבי לא עלה עליה עול דמשמע

מני: יש שטועין שמקשין על משנה זו אותה ששנינו בגד שאבד בו כלאים לא ימכרנו לנכרי זנדה סא:ן אלמא כלאים אסור למכור וטעות בידם דהתם אבד דוקא שמא יחזור נכרי וימכרנו לישראל ולא יכיר שיש בו כלאים וילבשנו אבל כלאים הניכר מותר בכל הנאות מכירה: בקליפי ערלה. קליפי אגוזים ורמונים שאף הם בכלל פרי ואסורין משום ערלה וכן קשין של כלאי הכרם הכל אסור דבכלאים לא כתיב פרי: חדש יותן. שהרי על ידי היסק זה של ערלה נגמר ומתקיים ישן. שחין היסק זה מועיל בולו: לו אלא שאופה בו פת: יוצן. שלא

יאפה בו פת בהיסק זה: אפה בו פת. בהיסק זה. לקמן [a.] מוקי לה כשאבוקה כנגדו שכל שעה שהיתה פת בתנור היה דולק האור ואופהו שהיה נהנה מן האיסור בשעה שהאיסור בעין: רבי אומר הפס אסורה. דיש שבח עלי איסור בפת: וחלמים אומרים הפת מותרת. דהאים סברי אין שבח עלים בפת ממש והוא הדין דלית להו נמי חדש יותך אלא יוצן והכי אמרי׳ בשמעתין: בישלה על גבי גחלים דברי הכל. הפת מותרת ואפילו לרבי דכי איתהני פת מאיסור כבר כלה ובטל וגחלים אילטריכא ליה דלא תימא אכתי איסורא בעיניה וכל שכן בתנור גרוף ואין אבוקה כנגדו: הא רבי. דקתני חדש יותך רבי היא דאמר הפת אסורה משום דגמרה באיסור והוא הדין לתנור חדש שנגמר נמי ע"י האיסור: אימור דשמעת ליה לרבי דיש שבה עלים בפת. כי שמעת ליה דפליג רבי אדרבנן ביש שבח עלים בפת לחודא הוא דשמעת ליה דרבנן הוו מקילי טפי ושרו אפי׳ פת לאכול דאמרי אין שבח עלים בה אלא שבח היסק ואיסור (4) שבה כבר כלה הוא ורבי סבר הואיל ואבוקה כנגדו יש שבח עלים ואיסור גמור בה וגבי תנור

עד

דתאני לישנא קמא דרבא תיובתא. וקיימא לן אפילו אפשר ולא קא מיכוין שרי. ולא יסיק בו תנור וכירים. איסור שגמרו (בו) את התנור ועלי היתר שגמרו את הפת והא היכא שמעינן ליה דאסר רבי: הא ר' אליעור. דשמעינן ליה זה וזה גורס . ת״ר תנור שהסיקו בקלי אסור דבר שאיסור והיתר גרמו לו שיבא אסור בהנאה: **נמוך ניסה.** של חולין: **אחר אחרון אני בא**. אם סילק את הראשון כדמתרץ ליה אביי [ס.]: ערלה או בקשין של כלאי

יוצן. אפה בו את ר׳ אומר הפת אסורה וחכמים אומרים הפת מותרת. בשלה על גבי גחלים דברי הכלהפת מותרת, פירוש שכבר יצאו מתורת עצים. ומקשינן איני והתניא אחד ישן ואחד חדש יוצן. ושנינן הא דתני חדש יוצן רבנן והא דתני חדש יותץ ר׳. ואקשינן אימור דשמעת ליה לר׳ דיש שבח עצים בפת, כלומר שבח עצי האיסור שרוי בפת והיא אפיית הפת הנה הוא ידוע בפת. לפיכך שנה הפת אסורה, אבל עצי היתר בתנור חדש שהוסק בעצי איסור, שנמצאו עצים של היתר והתנור של איסור שטעון נתיצה, שניהם (ו)התנור והעצים גורמין אפיית הפת [מין שמעת לר׳ (שאסור) [שאוסר] בזה. ואחינן לאוקמינהו לר׳ אליעור ורבנן דפליגי בשאור של חולין ושל תרומה שנפלו בעיסה, ואין באחד מהן שיעור לחמץ הוא לבדו העיסה, ונצטרפו וחימצו. ר׳ אליעור אומר אחרון אני

בכורות מד:], ל) רש"ל גרס לר"י ועי רש"ה, גרס לר"י ועי' רש"א, מ) [תמורה לד. ולקמן כז:], תורה אור השלם ו. וְהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבְה. אֶל הָחָלָל וְלָקְחוּ זִקְנֵי ֶּבֶּי יֶהֶיְּקְי זְיְיְּלְיוּ יְּיְּבְּ הָעִיר הַהָּוֹא עָגְלַת בְּּקְר אֲשֶׁר לֹא עָבַּד בְּהּ אֲשֶׁר לֹא מְשְׁכָה בְּעֹל:

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה אימור וכו'

דברים כא ג

היסק דאיסור שנה: גליוו הש"ם

. גם' בישלח על גבי גחלים. עי' לקמן דף עה ע"א תוס' ד"ה וגרפו ובתשובת פני יהושע סי' .6//

רבינו חננאל

ת"ש כסות המופקדת

ת"ש כסות המופקות אצלו, לא ישטחנה לא על גבי מטה ולא על גבי

מגוד לצורכו. אבל שוטחה

לצרכה. נזדמנו לו אורחיז

. בין לצורכו בין לצרכה

לא ישטחנה. הנה אפילו

יא שבייה. לצרכה אסור. ושנינן שאני

התם דקא קלא ליה, כלומר כיון שרואין אותה

כששוטחה כאלו שורפה

באש. ת״ש הכניסה ְלפרה

באט. זו ש זוכניסוז לפודה אדומה בגורן לרבקה. פירוש לפטומה. מלשון

עגלי מרבק, ודשה כשרה

שתינק

פסולה, הנה כיון שנתכוין

. לדוש פסלה. ואוקימנא מה

דניחא ליה, אע״פ שעובד

בה מלאכה שלא על ידיו אלא ניחא ליה, עבודה

היא ונפסלת בה. ת"ש

מהא דתנן בסוף כלאים

כלומר נושאיז בגדי כלאים

מפני החמה, ובגשמים מפני הגשמים, והצנועין מפשילין לאחורין במקל.

. והא הכא דאפשר למעבד

כצנועין, ואע"ג דלא עביד כצנועין, כי לא

מיכוין שרי, ותיובתא למאן

האורחין באין נ וגונבין אותה.